

enkelte Paragrafer og at udtale sig med Hensyn til dem. Seg skal da først tillade mig at udtale, at den Bestemmelse, der findes i § 34, og som praktisk vil føre til, at man kan udtage Stævning og Forligsklage samtidig, maasse endog i et Moment, og at lade Forlyndelsen ske samtidig, i Praxis er en overordentlig vigtig Bestemmelse, som man hidtil har savnet, og hvilket Savn har medført mangfoldige Ulemper. Saaledes som Forholdet nu er, vil man i mange Tilfælde være vanskelig stillet, naar man har ondt ved at finde en Debitor. Først skal man have udtaget Forligsklagen; det lykkes maasse at finde Debtors Opholdssted og at faae Klagen forlyndt; men efter at man har havt Debitor for Forligssekommisjonen — maasse møder han der slet ikke — skal man igjen stævne ham, og Vedkommende kan da have stiftet Opholdssted, saaledes at man atter har Vanskelighed med at faae Stævningen forlyndt. Man har jo paa en Maade ved Forlyndelsen af Forligsklagen givet Debitor en Advarsel om at eehappere i Tide, faa at enhver Rettsfølgning derved er bleven umulig. Der er endnu et tredie Standpunkt, hvor den samme Vanskelighed kan komme frem, nemlig naar Dommen skal forlyndes, men det hører ganske vist ikke ind under dette Lovforslag at raade Bod derpaa. Hvad der er raadet Bod paa ved Bestemmelsen i § 3, nemlig at Stævningens Forlyndelse kan ske samtidig med Forligsklagens Forlyndelse, hvilket er et overordentlig vigtigt Punkt, er tvært imod, end hvad der allerede i en Mærceffe har været gjældende med Hensyn til Sjøretten i Kjøbenhavn, hvor det er benyttet i et meget vidt Omfang. — Ligeledes indeholder § 4 en Bestemmelse, som hidtil vistnok i høj Grad har været savnet, og som er af overmaade stor Vigtighed, idet den vil modvirke det Forargelige, der ligger i, at en hel Proces skal kunne forpildes paa Grund af rene Formaliteter. Der har vistnok undertiden hos vore Domstole, ogsaa vore Overdomstole, været Lendents til at holde strengt paa Formalismen i den Henseende, saaledes at den mindste Uoverensstemmelse mellem Forligsklagens Indhold og Stævningens Paa-stand og Indhold har kunnet medføre, at en Sag er bleven afvist, hvorved alt det Arbejde, der er blevet anvendt, fuldstændig er blevet spildt. Det er overhovedet mærkvoerdigt nok at se, at denne Institution, Forligsmæglingen, som blandt Andet er indført i det Niemede at gjøre det let for Parterne at undgaa Formaliteter og en vidtløftig Procedure, paa mange Punkter har ført til det Modsatte, nemlig til en høj Grad af Formalisme, og i mange Tilfælde har medført, at en lang Procedure er bleven til ingen Nytte og er spildt, fordi der er begaaet en formel Forseelse med Hensyn til Forligsmæglingen. Der er neppe noget Punkt paa Procesgebetet udenfor Forligsmaterien, hvor man finder saa mange formalistiske Petiteser som netop her, uagtet der aabenbart har været

en ganske anden Lendents tilstedeværelse ved Indførelsen af denne Institution. Det ærede Medlem, der sidst talte, mente, at der maaste i Stedet for Udtrykket: „i det Væsentlige“, som bruges i § 4, burde sættes et Udtryk, der tidligere har været foreslaaet, nemlig: „Sagen i sin Almindelighed“. Intet af disse Udtryk er jo mindre vaagt end det, den høitærede Justitsminister havde indsat i Lovforslaget, og jeg tør vel endog sige, at dette var mere bestemt, end enten Udtrykket: „i det Væsentlige“ eller Udtrykket: „Sagen i sin Almindelighed“; thi naar man skal bedømme, hvor vidt en Forligsklage i det Væsentlige omhandler det, som senere har vist sig at være Sagens Gjenstand, eller som kan siges at være Sagens Gjenstand i Almindelighed, tror jeg nok, at den sidste ærede Taler maa indrømme, at man netop der befinder sig i Sagen i sin Almindelighed og ikke er inde paa noget Bestemt. Smidlertid tror jeg, at jeg, hvis det ærede Medlem vilde opstille et saadant Forslag, kunde følge ham deri, fordi det, som for mig er Hovedsagen, er, at man skal kunne se, at det, hvorom Sagen dreier sig, har været ventileret mellem Parterne ved Forligskommisjonen; dette maa være tilstrækkeligt, det behøver ikke netop at være saa præcis og nøjagtig betegnet; men det ærede Medlem, som jo synes at ville holde paa den Form, Forligsinstitutionen engang har faaet, kommer derved ganske vist i Modstrid med det, der oprindeligt har været antaget med Hensyn til den strenge Fastholden af, at Intet maatte komme for Retten, uden at der først har været prøvet Forlig derom mellem Parterne. Med Hensyn til § 4 skal jeg endnu gjøre den Bemærkning, at det ikke staar mig klart, hvorledes det skal kunne oplyses, at der har været prøvet Forlig mellem Parterne om det, som i det Væsentlige maa anses for at være Sagens Gjenstand, paa anden Maade end netop gjennem selve Forligsklagen, og om altsaa ikke Meningen med denne Bestemmelse ligesom ogsaa med det, den høitærede Minister har foreslaaet i det oprindelige Forslag, er, at man skal holde sig til Forligsklagen og dens Indhold, saaledes at det altsaa maa forudsættes, at det, Forligsklagen indeholder, ogsaa er det, der har været Gjenstand for Forligsprøve. Jeg ser ikke ret, hvorledes man paa anden Maade skal kunne oplyse, hvad der virkelig er prøvet Forlig om mellem Parterne, undtagen forsaavidt de ere enige, men man maa ogsaa være betænkt paa de Tilfælde, hvor Parterne ere uenige. En Attest, der gives af Forligskommisjonen om, at der er prøvet Forlig mellem Parterne, vil ikke ret vel kunne indeholde Noget derom, og at føre Vidne om, hvad der er passeret indenfor Forligskommisjonen's Dage, er der adskillige Grunde, som tale til Ginder for. — § 5 anser jeg for en Forbedring. Det bør ikke kunne overlades Forligsmæglerne vilkaarlig at udsætte Sagen imod Parternes Villie. Naar Parterne,